

- Nếu người vào kỹ viện để giỡn gái thật thì đã cắt cái đầu trên cổ người rồi, khi nào còn để người sống đến ngày nay.

Lệnh Hồ Xung chỉ dạ một tiếng chứ không dám nói nhiều.

Về mặt Nhạc Bất Quần mỗi lúc một nghiêm khắc. Lát sau lão hỏi:

- Người đã biết rõ thiếu nữ kia là người trong Ma giáo sao không chém chết thị đi? Tuy bề ngoài tổ phụ thị có ơn cứu mạng người, nhưng đó chỉ là chuyện mua ơn chuộc nghĩa của bọn Ma giáo và để gây mâu thuẫn giữa Ngũ nhạc kiếm phái ta. Người không phải là thằng ngốc sao còn chưa hiểu? Chuyện họ cứu mạng cho người thực ra bên trong ẩn giấu một vụ âm mưu rất lớn. Đến Lưu Chính Phong, một người tinh minh mẫn cán như vậy mà còn mắc bẫy để đến nỗi thân danh hủy diệt mà, nhà tan, người chết. Những thủ đoạn nham hiểm thâm độc của Ma giáo chính mắt người đã nhìn thấy. Thế mà chúng ta đi từ Hồ Nam về tới Hoa Sơn, dọc đường ta không nghe thấy người chê trách bọn Ma giáo một câu nào. Xung nhi! Ta nhận thấy sau khi họ cứu mạng cho người, người trở nên hồ đồ không phân biệt chính tà, không hiểu ngay gian là gì nữa. Vụ này có liên quan rất lớn đến chỗ yên thân lập mệnh cho người về sau, người chẳng thể hồ đồ được.

Lệnh Hồ Xung hồi tưởng lại bữa trước, lúc đêm khuya ở chốn hoang sơn, Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong hòa đàn hợp sáo, gã cho lời đồn Khúc Dương tâm địa thâm hiểm cố ý hãm hại Lưu Chính Phong là vô lý.

Nhạc Bất Quần thấy gã ra chiều do dự, hiển nhiên chưa tin chắc lời nói của mình, liền tiếp:

- Xung nhi! Vụ này quan hệ rất lớn đến sự hưng suy vinh nhục của phái Hoa Sơn mà cũng quan hệ cả đến sự yên nguy thành bại trong đời người nữa. Ta chỉ hỏi người một câu: Người thấy trong Ma giáo có ghét như kẻ thù và quyết tru diệt chẳng dung tha không?

Lệnh Hồ Xung không biết trả lời thế nào. Gã trân trân nhìn sư phụ đứng ngẩn người ra.

© HQD

HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU

VÔ SONG VÔ ĐỐI NINH THỊ NHẤT KIỂM

Nhạc Linh San nói xen vào:

- Quân ác tặc vô sỉ đó thì ai cần hấn bội phục làm chi? Chẳng qua là đùa giỡn hấn một lúc mà chơi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng tiểu huynh coi tình trạng lúc đó nếu không bịa ra môn "Phi tú thần châm" để biểu diễn thì nguy đến tính mạng ngay tức khắc. Tiểu huynh đành theo đao pháp của hần ưỡn ẹo múa may một lúc để biểu diễn.

Nhạc Linh San cười hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca uốn éo múa may những chiêu thức đó có giống hần không?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Ngày thường tiểu huynh coi sư muội sử kiếm biết bao nhiêu lần rồi thì sao lại không giống?

Nhạc Linh San không chịu nói:

- Trời ơi! Đại ca cười "người ta" sử kiếm ưỡn ẹo thì tiểu muội ba ngày không nhìn mặt đại sư ca nữa.

Nhạc phu nhân từ nãy tới giờ trầm ngâm không nói gì, bây giờ bà mới lên tiếng:

- San nhi! Người đưa kiếm cho đại sư ca đi!

Nhạc Linh San rút thanh trường kiếm ra xoay chuôi lại đưa cho Lệnh Hồ Xung vừa cười vừa nói:

- Má má muốn coi đại sư ca uốn éo sử kiếm pháp con khỉ đó.

Nhạc phu nhân nói:

- Xung nhi! Đừng nói nhảm nhí với nó nữa! Lúc ấy người sử kiếm thế nào bây giờ thử diễn lại coi.

Lệnh Hồ Xung biết sư nương muốn xem kỹ đao pháp của Điền Bá Quang gã liền đón lấy thanh trường kiếm, quay về phía sư phụ, sư nương khom lưng thi lễ nói:

- Bẩm sư phụ cùng sư nương! Đệ tử xin biểu diễn những đường khoái đao của Điền Bá Quang.

Độc giả nên biết đây là lễ luật phái Hoa Sơn. Hàng tiểu bối trước khi sử quyền động kiếm trước mặt bậc tôn trưởng phải xin phép đã.

Nhạc Bất Quần gật đầu.

Lệnh Hồ Xung dựng thanh kiếm lên rồi đột nhiên, chẳng có triệu chứng gì sắp ra chiêu, gã chém luôn ba kiếm nhanh như điện chớp. Kiếm phong rít lên veo veo.

Bọn sư đệ giật mình kinh hãi. Mấy cô nữ đệ tử bất giác đồng thanh la lên:

- úi chà!

Lệnh Hồ Xung sử những chiêu kiếm tự hồ loạn xạ chẳng vào chương pháp nào hết, nhưng con mắt Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân lại nhìn thấy rất rõ. Mỗi nhát đâm nhát chém đều lợi hại và chuẩn đích.

Lệnh Hồ Xung thu kiếm về một cách đột ngột, nhìn sư phụ, sư nương thi lễ.

Nhạc Linh San hơi ra chiều thất vọng hỏi:

- Nhanh đến thế ư?

Nhạc phu nhân gật đầu đáp:

- Phải nhanh thế mới được. Trong phép khoái đao một chiêu 13 thức này, mỗi thức gồm ba bốn lần biến hóa. Chỉ trong khoảnh khắc đã sử đến bốn mươi mấy chiêu thì thật là một đao pháp ít có trên thế gian.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thằng cha Điền Bá Quang sử đao còn lẹ gấp mấy đệ tử.

Nhạc phu nhân cùng Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn nhau ra chiều bội phục.

Nhạc Linh San hỏi:

- Đại sư ca! Sao không thấy đại sư ca uốn éo ngược ngạnh chút nào?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Mấy bữa nay tiểu huynh lúc nào cũng nghĩ tới phép khoái đao này nên bây giờ đã sử được khá mau lẹ. Hôm ở tử lâu, tiểu huynh biểu diễn trước mặt Điền Bá Quang thì chậm chạp hơn nhiều và còn thêm vào điệu bộ uốn éo của đàn bà để làm trò cười chọc hấn.

Nhạc Linh San cười nói:

- Đại sư ca hôm ấy làm bộ như thế nào? Bây giờ hãy diễn lại cho tiểu muội coi!

Nhạc phu nhân xoay lại rút thanh trường kiếm ở sau lưng một tên nữ đệ tử rồi nhìn Lệnh Hồ Xung kêu:

- Người hãy sử khoái đao đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ.

Rồi véo một tiếng. Hấn dùng kiếm làm đao nhằm Nhạc phu nhân chém tới. Chiêu kiếm này phóng ra phương vị rất kỳ tuyệt, nó xoay về phía sau người Nhạc phu nhân rồi mũi kiếm móc ngược trở lại.

Nhạc Linh San kinh hãi la lên:

- Má má! Phải cẩn thận đấy!

Nhạc phu nhân nháy vọt ra, không để ý gì tới nhất kiếm của Lệnh Hồ Xung từ phía sau lưng đâm lại. Thanh kiếm trong tay bà đâm thẳng tới trước ngực gã một cách mau lẹ phi thường.

Nhạc Linh San lại la hoảng:

- Đại sư ca! Phải cẩn thận.

Lệnh Hồ Xung không đỡ gạt, đâm luôn một đao nữa, miệng nói:

- Sư nương! hấn đâm còn mau lẹ hơn nhiều.

Nhạc phu nhân đâm vèo vèo luôn ba kiếm.

Lệnh Hồ Xung cũng phản kích luôn ba đao.

Cả hai người cùng đánh rất mau lẹ và đều tấn công chứ không có chiêu nào đỡ gạt để giữ mình.

Chỉ trong chớp mắt hai thầy trò đã thi triển hơn hai chục chiêu.

Lâm Bình Chi đứng bên trở mặt ra mà nhìn, miệng há hốc, bụng bảo dạ:

- Đại sư ca hành động như người điên mà võ công càng ghê gớm. Từ nay mình phải chăm chú luyện công không lúc nào chểnh mảng mới khỏi để người ta coi thường mình được.

Giữa lúc ấy, Nhạc phu nhân phóng kiếm đánh vào một tiếng, mũi kiếm đã chỉ vào cổ họng Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung không sao tránh được, gã nói:

- Giả tử là Điền Bá Quang thì hấn ngăn chặn được rồi.

Nhạc phu nhân nói:

- Vậy thì giỏi lắm.

Thanh trường kiếm trong tay bà như rồng bay phượng múa. Sau mấy chiêu, mũi kiếm của bà lại chỉ vào trước ngực Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vẫn nói:

- Hấn cũng gạt được.

Câu nói của gã tỏ ra đạo thuật của Điền Bá Quang còn mau hơn nhiều nên có thể ngăn chặn được cả hai chiêu đó.

Hai người càng đấu càng lạ. Sau Lệnh Hồ Xung không còn lúc nào rảnh để mà nhắc lại câu: "Hấn vẫn đỡ được". Mỗi khi gã bị Nhạc phu nhân kiếm chế, chỉ lắc đầu để tỏ ý cho bà ta biết chiêu kiếm đó không giết được Điền Bá Quang.

Nhạc phu nhân sử kiếm mỗi lúc một cao hứng. Đột nhiên bà la lên một tiếng trong trẻo. Mũi kiếm lấp lánh không nhất định phương hướng nào bao vây lấy Lệnh Hồ Xung mà đâm lia lịa.

Luồng ngân quang hạ xuống thấp.

Mọi người trông hoa cả mắt.

Đột nhiên thấy mũi kiếm của bà phóng thẳng ra đâm tới trước ngực Lệnh Hồ Xung nhanh hơn điện chớp.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi la lên:

- Sư nương!

Mũi kiếm đã đâm thủng vạt áo gã.

Lại thấy tay phải Nhạc phu nhân đâm thẳng về phía trước. Thanh trường kiếm trong tay bà tựa hồ đâm xuyên vào ngực đối phương ngập đến tận chuôi.

Nhạc Linh San thét lên:

- Má má ơi!

Bỗng nghe mấy tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt. Từng mảnh kiếm gãy dài chừng hơn tấc lả tả rớt xuống chân Lệnh Hồ Xung.

Nhạc phu nhân cười ha hả rút tay về. Trong tay bà chỉ còn chuôi kiếm.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Sư muội! Nội lực của sư muội tinh tiến đến thế ư? Cả mắt ta cũng không trông lắm nữa.

Nguyên vợ chồng Nhạc Bất Quần trước là bạn đồng môn. Ngày còn nhỏ tuổi ông kêu bà bằng sư muội quen rồi. Sau khi thành hôn hai người vẫn xưng hô nhau bằng sư huynh, sư muội.

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Đại sư huynh quá khen! Tiểu kỹ nhỏ mọn này phỏng có chi đáng kể?

Lệnh Hồ Xung nhìn những mảnh kiếm gãy dưới đất, trong lòng rất kinh hãi. Bây giờ gã mới hiểu lúc sư nương phóng kiếm đâm đã vận dụng toàn lực, không thì chẳng tài nào phóng nhanh thế được. Nhưng mũi kiếm vừa chạm vào da gã, bà lập tức chuyển luồng nội lực hùng hậu đương đâm thẳng biến thành phá ngang mà sức chấn động làm cho thanh trường kiếm gãy thành từng khúc ngắn. Cách vận dụng nội kình tuyệt diệu như vậy thật đã đến mức xuất quỷ nhập thần. Gã khâm phục vô cùng nói:

- Đao pháp của Điền Bá Quang dù có mau lẹ tới đâu cũng không thể tránh thoát nhất kiếm này của sư nương được.

Lâm Bình Chi thấy áo Lệnh Hồ Xung cả trước lẫn sau, hai bên đều thủng nhiều chỗ vì thanh trường kiếm của Nhạc phu nhân đâm trúng thì nghĩ bụng:

- Trên thế gian đã có kiếm thuật cao minh như vậy, mình phải học lấy mấy thành mới mong có thể báo thù cho song thân được.

Rồi chàng lẩm bẩm:

- Phái Thanh Thành và Mộc Cao Phong đều thèm khát "Tịch tà kiếm phổ" của nhà mình, nhưng thực ra "Tịch tà kiếm phổ" đem so với kiếm pháp của sư nương thì hãy còn kém xa lắm.

Nhạc phu nhân ra chiều đắc ý nói:

- Xung nhi! Người đã bảo nhất kiếm đó có thể đưa Điền Bá Quang đến chỗ chết thì người dụng công mà học lấy, ta sẽ truyền thụ cho người.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đa tạ sư nương!

Nhạc Linh San nói:

- Má má! hài nhi cũng muốn học.

Nhạc phu nhân lắc đầu đáp:

- Nội công người chưa tới đúng mức nên không học được chiêu kiếm này.

Nhạc Linh San cho là mẫu thân không muốn dạy mình liền bĩu môi nói:

- Nội công của đại sư ca so với hài nhi cũng chẳng hơn được bao nhiêu, sao y học được mà hài nhi lại không học được?

Nhạc phu nhân mỉm cười không nói gì.

Nhạc Linh San kéo tay áo phụ thân nói:

- Gia gia! Gia gia truyền phép hóa giải chiêu kiếm đó cho hài nhi để đại sư ca học được rồi cũng không dám khinh nhờn hài nhi.

Nhạc Bất Quần lắc đầu cười đáp:

- Chiêu kiếm của má má hài nhi đó kêu bằng "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm". Thật là một chiêu thiên hạ vô địch thì ta còn cách nào phá giải được nữa?

Nhạc phu nhân cười đáp:

- Sư huynh nói diều làm chi vậy? Đại sư huynh phỉnh phờ tiểu muội thì chẳng hề chi, nhưng câu chuyện đồn đại ra ngoài thì các bạn võ lâm sẽ cười đến tởm quai hàm.

Độc giả nên biết chiêu kiếm này của Nhạc phu nhân bao hàm nội công phái Hoa Sơn và tuyệt kỹ về kiếm pháp, thêm vào đó tâm tư thông tuệ của bà. Thật là chiêu kiếm lợi hại vô cùng, nhưng chưa đặt tên cho nó là gì cả. Nhạc Bất Quần trước muốn kêu bằng "Vô địch Nhạc phu nhân kiếm". Nhưng ông biết bà là người tâm cao khí ngạo, sau khi kết hôn rồi vẫn thích võ lâm kêu mình là Ninh nữ hiệp, chứ không ưa ai gọi là Nhạc phu nhân. Ta nên biết ba chữ Ninh nữ hiệp là trở vào bản lĩnh cùng hành vi của bản thân bà. Còn ba chữ Nhạc phu nhân là có ý tựa vào thanh danh của chồng. Tuy miệng bà ra điều trách móc trượng phu mà thực ra bà rất thích tám chữ "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm". Bà ngấm ngấm khen trượng phu là người đọc sách đặt cho chiêu kiếm của mình một cái tên nghe rất lọt tai.

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia! Bao giờ gia gia mới đặt ra mấy chiêu "Vô tỷ vô địch Nhạc gia thập kiếm" truyền cho hài nhi, cùng để hài nhi đại sư ca đánh nhau chí mạng.

Nhạc Bất Quần lắc đầu cười đáp:

- Không được đâu! Gia gia không thông minh bằng má má thì sáng lập những chiêu thức mới thế nào được?

Nhạc Linh San ghé miệng vào bên tai phụ thân khẽ nói:

- Chẳng phải gia gia không sáng lập được mà vì gia gia sợ vợ mới không dám làm.

Nhạc Bất Quần cười ha hả giơ tay lên khẽ bẹo má cô nói:

- Con nhỏ này lại nói nhăng rồi!

Nhạc phu nhân nghiêm nghị lên tiếng:

- San nhi! Không được nói nhảm với gia gia nữa. Đức Nặc! Người thấp hương nển bày lên bàn thờ để Lâm sư đệ làm lễ tham bái linh vị liệt tổ bản phái.

Lao Đức Nặc vâng lời.

Lát sau sắp đặt xong xuôi, Nhạc Bất Quần dẫn mọi người đi vào tiên tổ đường ở phía sau.

Lâm Bình Chi thấy trong nhà thờ bày trí rất nghiêm trang. Hai bên vách đều treo một thanh trường kiếm, vỏ kiếm đen sì, dây thào đã cũ. Chàng biết đây là những thanh bội kiếm của các vị tôn sư mấy đời trước, chàng lẩm bẫm:

- Ngày nay phái Hoa Sơn đã nổi tiếng lớn trong võ lâm. Chẳng hiểu bao nhiêu gian tà ác tặc đã mất mạng dưới trường kiếm của các vị tiên sư phái này?

Nhạc Bất Quần quỳ trước hương án lạy bốn lạy rồi khấn rằng:

- Đệ tử là Nhạc Bất Quần bữa nay có thu nạp tên Lâm Bình Chi ở Phúc Châu làm đồ đệ, cầu nguyện liệt đại tổ tôn phù hộ cho Lâm Bình Chi dụng công học nghệ, giữ lòng trong sạch, tuân theo môn quy và không làm mất thanh danh của phái Hoa Sơn.

Lâm Bình Chi nghe sư phụ nói vậy vội kính cẩn quỳ xuống.

Nhạc Bất Quần đứng dậy nghiêm trang nói:

- Lâm Bình Chi! Bữa nay ngươi vào làm môn hạ phái ta, phải nghiêm giữ môn quy. Nếu ngươi vi phạm ta sẽ theo tình trạng mà xử trị. Nhẹ ra là phải phạt đòn, mà phạm tội đại ác sẽ bị chém đầu quyết không dung thứ. Bản phái đã góp mặt võ lâm mấy trăm năm nay, có khi cùng các phái khác tranh đua võ công hơn kém, nhưng thắng bại cường nhược đều là sự thường. Điều cần nhất là hết thầy đệ tử bản phái ai cũng phải giữ lấy thanh danh cho sư môn. Ngươi nhớ kỹ điều đó.

Lâm Bình Chi nói:

- Dạ! Đệ tử xin kính cẩn vâng lời giáo huấn của sư phụ.

Nhạc Bất Quần bảo Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ Xung! Ngươi đọc môn quy bản môn cho Lâm Bình Chi nghe đi!

Lệnh Hồ Xung vâng lệnh sư phụ liền nói:

- Lâm sư đệ hãy nghe đây! Nhất giới của bản phái là lừa thầy diệt tổ, bất kính tôn trưởng. Nhị giới là ý mạnh hiếp yếu, gia hại kẻ vô tội. Tam giới là gian dâm hiếu sắc, trêu cợt phụ nữ. Tứ giới là trong đồng môn ghen ghét tàn sát lẫn nhau. Ngũ giới là thấy lợi quên nghĩa, trộm cắp tài vật. Lục giới là ngông cuồng tự đại, khinh khi đồng loại. Thất giới là giao thông với địch, cấu kết với bọn yêu tà. Hoa Sơn thất giới là thế đó. Đã là đệ tử bản môn, nhất luật phải tuân hành.

Lâm Bình Chi đáp:

- Dạ! Tiểu đệ xin kính cẩn ghi nhớ Hoa Sơn thất giới mà đại sư ca đã chỉ thị. Tiểu đệ gắng sức tuân theo không dám phản bội.

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói:

- Đúng thế! Bản phái chỉ có bấy nhiêu điều răn dạy, không như các phái khác đưa ra nhiều giới luật thanh quy. Các người phải tuân theo thất giới này hàng ngày tâm niệm lấy nhân nghĩa làm gốc để thành người chính nhân quân tử. Được như vậy là sư phụ cùng sư nương đã lấy làm vui mừng lắm rồi.

Lâm Bình Chi đáp:

- Đệ tử xin tuân mệnh!

Đoạn chàng khấu đầu trước sư phụ và sư nương. Chàng lại chấp tay hành lễ cùng các vị sư huynh, sư tỷ.

Nhạc Bất Quần nói:

- Bình nhi! Bây giờ chúng ta hãy an táng song thân người để hết đạo làm người con rồi sẽ bắt đầu truyền thụ những công phu cơ bản của bản môn.

Lâm Bình Chi hai mắt đầm lệ lạy phục xuống đất nói:

- Đa tạ sư phụ cùng sư nương.

Nhạc Bất Quân đỡ chàng dậy, cất giọng ôn hòa nói:

- Mọi người trong bản phái coi nhau thân thiết như người một nhà. Bất luận ai gặp việc gì, hết thảy đồng môn đều cùng vui cùng lo. Từ đây người bất tất phải giữ lễ cho lắm.

Lão quay lại ngó Lệnh Hồ Xung từ đầu xuống đến gót chân hồi lâu rồi hỏi:

- Xung nhi! Lần này hạ sơn đã phạm mấy điều trong Hoa Sơn thất giới?

Lệnh Hồ Xung trong lòng kinh hãi. Gã biết sư phụ bình thời đối với các đệ tử rất thân hòa từ ái. Nhưng kẻ nào vi phạm môn quy tất bị nghiêm phạt, quyết chẳng dung tha. Gã liền quỳ xuống trước hương án đáp:

- Đệ tử biết tội rồi. Đệ tử không nghe lời sư phụ, sư nương răn dạy, phạm vào giới điều thứ sáu là ngông cuồng tự đại để đắc tội với đồng đạo. Trên lầu Túy Tiên, đệ tử đã hạ sát La Nhân Kiệt phái Thanh Thành.

Nhạc Bất Quân hắng giọng một tiếng, lộ vẻ rất nghiêm khắc.

Nhạc Linh San nói xen vào:

- Gia gia ơi! Đây là tại La Nhân Kiệt chạy tới khinh nhờn đại sư ca. Lúc đó đại sư ca cùng Điền Bá Quang chiến đấu ác liệt rồi bị trọng thương. La Nhân Kiệt lại nhân lúc người ta trong cơn nguy hiểm toan bề gia hại, chẳng lẽ đại sư ca khoan tay chờ chết?

Nhạc Bất Quân nói:

- Người không được can thiệp vào đây. Vụ này do Lệnh Hồ Xung đá hai tên đệ tử Thanh Thành xuống lầu ma gây ra. Nếu không có hiềm khích từ trước thì khi nào La Nhân Kiệt lại nhân lúc Xung nhi lâm nguy mà hạ thủ?

Nhạc Linh San không nhịn được liền phân trần:

- Đại sư ca đá hai tên đệ tử phái Thanh Thành y đã bị gia gia trách phạt rồi. Vụ đó kể như thanh toán xong xuôi, không nên nhắc lại. Đại sư ca hiện bị trọng thương, không thể chịu đòn được nữa.

Nhạc Bất Quân trợn mắt lên nhìn con gái lớn tiếng:

- Bây giờ là lúc cứu xét về giới luật của bản môn. Người cũng là một đệ tử phái Hoa Sơn vậy không được chõ miệng vào.

Nhạc Linh San rất khi thấy phụ thân tỏ vẻ nghiêm khắc với mình như lúc này, cô cảm thấy trong lòng oan ức, tủi thân. Cặp mắt đỏ hoe, cô muốn bật lên tiếng khóc.

Giả tử vào lúc bình thường, Nhạc Bất Quân mà không hỏi đến thì Nhạc phu nhân cũng dùng lời nói dịu dàng để vỗ về cô. Nhưng hiện giờ Nhạc Bất Quân dùng địa vị chủ môn cứu xét giới luật môn hộ, bà cũng không nói gì.

Nhạc Bất Quần quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- La Nhân Kiệt nhân lúc người gặp nguy cấp mà động thủ để làm nhục thì người thà chết chứ không chịu khuất phục là một hành vi của nam tử hán, đại trượng phu, chẳng kể làm chi. Nhưng sao người lại buông lời vô lễ cả với phái Hằng Sơn. Người nói những gì hề gặp ni cô là xúi quẩy đánh bạc thua? Người còn nói cả ta gặp ni cô cũng ngán là nghĩa làm sao?

Nhạc Linh San không nhịn được đang nước mắt đầm đìa bỗng bật lên tiếng cười hích hích, cất tiếng gọi:

- Gia gia!

Nhạc Bất Quần nhìn cô lắc đầu nhưng không lộ vẻ nghiêm khắc như trước nữa.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Khi đó đệ tử chỉ cầu sao cho vị sư muội phái Hằng Sơn kia bỏ đi về đệ tử lượng không đủ sức địch lại Điền Bá Quang. Đệ tử không có cách nào cứu được y, lại rất lo lắng cho tình đồng đạo. Thấy y không chịu rút lui, đệ tử đành phải đặt điều nói nhăng như vậy. Đệ tử biết rằng những câu nói đó mà lọt vào tai các vị sư bá, sư thúc phái Hằng Sơn thì thật là vô lễ.

Nhạc Bất Quần nói:

- Người muốn cho sư diệt Nghi Lâm bỏ đi là phải nhưng sao không lựa lời lại thốt ra những điều ngạo mạn khinh bạc? Vụ này mọi người trong Ngũ nhạc kiếm phái đều biết hết, nhất định họ ngấm ngấm bảo nhau người không phải là hạng chính nhân quân tử và trách ta không biết răn dạy người.

Lệnh Hồ Xung khom lưng đáp:

- Dạ! Đệ tử biết tội rồi!

Nhạc Bất Quần lại nói:

Nhạc Bất Quần lại nói:

- Lúc người ở trong viện Quân Ngọc dưỡng thương cũng là chuyện bất đắc dĩ. Nhưng người đem Nghi Lâm sư diệt cùng con tiểu ma nữ Ma giáo dấu vào trong chân, lại nói với Dư quán chủ phái Thanh Thành đó là yêu hoa nữ tử phái Hành Sơn thì vụ này sẽ phát sinh nguy hiểm rất lớn người có biết không? Giả tỷ câu chuyện bị tiết lộ thì phái Hoa Sơn ta mất hết thanh danh còn là việc nhỏ mà liên lụy đến tiếng thơm của phái Hằng Sơn mấy trăm năm nay là việc lớn hơn. Bây giờ chúng ta biết đối xử với họ thế nào đây?

Lệnh Hồ Xung ớn lạnh xương sống. Cất giọng run run đáp:

- Sau đệ tử nghĩ lại việc này đã sợ toát mồ hôi. Té ra sư phụ cũng biết rồi.

Nhạc Bất Quần đáp:

- Lúc Khúc Dương ma giáo đem người đến dưỡng thương ở viện Quân Ngọc sau ta mới biết. Nhưng lúc người để hai con nhỏ chui vào trong chân thì ta đứng bên ngoài cửa sổ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Còn may ở chỗ sư phụ biết cho đệ tử không có hành vi của kẻ lãng mạn.

Nhạc Bất Quần nghiêm nghị nói:

- Nếu người vào kỹ viện để giốn gái thật thì đã cắt cái đầu trên cổ người rồi, khi nào còn để người sống đến ngày nay.

Lệnh Hồ Xung chỉ dạ một tiếng chứ không dám nói nhiều.

Về mặt Nhạc Bất Quần mỗi lúc một nghiêm khắc. Lát sau lão hỏi:

- Người đã biết rõ thiếu nữ kia là người trong Ma giáo sao không chém chết thị đi? Tuy bề ngoài tổ phụ thị có ơn cứu mạng người, nhưng đó chỉ là chuyện mua ơn chuộc nghĩa của bọn Ma giáo và để gây mâu thuẫn giữa Ngũ nhạc kiếm phái ta. Người không phải là thành ngọc sao còn chưa hiểu? Chuyện họ cứu mạng cho người thực ra bên trong ẩn giấu một vụ âm mưu rất lớn. Đến Lưu Chính Phong, một người tinh minh mẫn cán như vậy mà còn mắc bẫy để đến nỗi thân danh hủy diệt mà, nhà tan, người chết. Những thủ đoạn nham hiểm thâm độc của Ma giáo chính mắt người đã nhìn thấy. Thế mà chúng ta đi từ Hồ Nam về tới Hoa Sơn, dọc đường ta không nghe thấy người chê trách bọn Ma giáo một câu nào. Xung nhi! Ta nhận thấy sau khi họ cứu mạng cho người, người trở nên hồ đồ không phân biệt chính tà, không hiểu ngay gian là gì nữa. Vụ này có liên quan rất lớn đến chỗ yên thân lập mệnh cho người về sau, người chẳng thể hồ đồ được.

Lệnh Hồ Xung hồi tưởng lại bữa trước, lúc đêm khuya ở chốn hoang sơn, Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong hòa đàn hợp sáo, gã cho lời đồn Khúc Dương tâm địa thâm hiểm cố ý hãm hại Lưu Chính Phong là vô lý.

Nhạc Bất Quần thấy gã ra chiều do dự, hiển nhiên chưa tin chắc lời nói của mình, liền tiếp:

- Xung nhi! Vụ này quan hệ rất lớn đến sự hưng suy vinh nhục của phái Hoa Sơn mà cũng quan hệ cả đến sự yên nguy thành bại trong đời người nữa. Ta chỉ hỏi người một câu: Người thấy trong Ma giáo có ghét như kẻ thù và quyết tru diệt chẳng dung tha không?

Lệnh Hồ Xung không biết trả lời thế nào. Gã trân trân nhìn sư phụ đứng ngẩn người ra.

© HQD

HỘI THỨ BỐN MƯƠI TÁM

SƯ HUYNH, SƯ MUỘI CHAN CHỨA THÂM TÌNH

Lệnh Hồ Xung ngẩng đầu trông trời chiều xám ngắt và nặng tuyết thì biết rằng trận mưa tuyết này kéo dài, bụng bảo dạ:

- Đường lên núi hiểm trở, nếu từ giờ đến chiều không ngớt mưa, đường đất trơn như mỡ đổ thì tiểu sư muội không nên đưa cơm cho ta nữa.